

DÜNYA ÇAPINDA 1 NUMARALI ÇOKSATAN

DİKENLER VE GÜLLER SARAYI

20. BASKI

DE
X

SARAH J. MAAS

DEX'TE YAYIMLANAN KİTAPLARI

Cam Şato Serisi

Suikastçinin Hançeri
Cam Şato
Karanlık Taç
Ateşin Vârisi
Gölgeler Kraliçesi
Fırtınalar İmparatorluğu
Şafak Kulesi
Kül Krallığı

Dikenler ve Güller Sarayı Serisi

Dikenler ve Güller Sarayı
Sis ve Öfke Sarayı
Kanatlar ve Küller Sarayı
Buz ve Yıldızı Sarayı
Gümüş Alevler Sarayı

Hilal Şehir serisi

Toprak ve Kan Hanesi
Gökyüzü ve Nefes Hanesi
Alev ve Gölge Hanesi

DİKENLER VE GÜLLER SARAYI

Orijinal adı: *A Court of Thorns and Roses*

© 2015, Sarah J. Maas

Yazan: Sarah J. Maas

Çeviren: Meriç Keleş

Yayına hazırlayan: Tülin Er

Türkçe yayın hakları: © 2016 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Bloomsbury Publishing Plc.'den alınmıştır.

1. baskı / Haziran 2016

Sert kapak: 1. baskı / Eylül 2026 / ISBN 978-625-5572-53-0

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Patti Ratchford

Kapak illüstrasyonu: Happypets

Harita illüstrasyonu: Virginia Allyn

Kapak uygulama: Taylan Polat

Grafik uygulama: Havva Alp

Baskı: İmak Ofset Basım Yayın Anonim Şirketi

Akçaburgaz Mahallesi 137. Sokak No :12

Esenyurt/İstanbul

Sertifika No: 71320

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

DİKENLER VE GÜLLER SARAYI

SARAH J. MAAS

Çeviren: Meriç Keleş

Josh'a...
Çünkü benim için Dağın Altı'na giderdin.
Seni seviyorum.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

PERİ TOPRAKLARI

Prithian

KUZEV

HYBERN

GECE
SARAYI

GÜN
SARAYI

ŞAFAK
SARAYI

DAĞIN ALTI

KIŞ
SARAYI

YAZ
SARAYI

GÜZ
SARAYI

BAHAR
SARAYI

DUVAR

FEYRE'NİN KÖYÜ

ÖLÜMLÜ TOPRAKLARI

PERİ KRALLIĞI

DUVAR

ÖLÜMLÜ TOPRAKLARI

I. BÖLÜM

Orman bir kar ve buz labirentine dönüşmüştü. Bir saattir çalılarda bir hareket olmasını bekliyordum ama tırmandığım ağacın dalları arasındaki gözetleme yerim artık tamamıyla işe yaramaz durumdaydı. Şiddetli tipiyle uçuşan iri kar taneleri ayak izlerimi silmiş, bununla birlikte muhtemel bir av hayvanına ait tüm işaretleri de gömmüştü.

Açlık beni evimden çok uzağa sürüklemişti, normalde göze alamayacağım kadar uzağa ama kış çok sert geçiyordu. Yabani hayvanlar ormanın derinliklerine doğru çekilince sürüden ayrılan başıboş hayvanları avlamış ve bahara kadar yetmeleri için dua etmiştim.

Yetmemişlerdi.

Kirpiklerimde biriken kar tanelerini hissizleşmiş parmaklarımla temizledim. Etrafta kabukları soyulmuş ağaçlar olmadığına göre geyikler henüz geçmemişti. Kabuklar bitene kadar buralarda takılırlar, sonra da kurt bölgesini geçerek kuzeye, belki de Prythian'ın peri top-

raklarına giderlerdi. Eceline susamadıkça hiçbir ölümlünün gitmeye cesaret edemeyeceği topraklara.

İçimi ürperten düşünceden kurtulup beni bekleyen göreve odaklandım ve etrafı kolaçan ettim. Elimden gelen, yıllardır yaptığım tek şey buydu: Hayatta kalmak, bir hafta daha, bir gün daha, bir saat daha. Ve şimdi, kar yüzünden, gözüme herhangi bir şey çarparsa şanslı sayılırdım, özellikle de gözetleme yerimden beş metre ötesini bile göremezken. Yayımin telini gevşetip ağaçtan inerken kaskatı kesilmiş uzuvlarım isyan etti. Dudaklarımdan boğuk bir inleme döküldü.

Yıpranmış botlarımin altında ezilen, buzlaşmış kar çıtırdayınca dişlerimi sıktım. Düşük görüş mesafesi, gereksiz sesler... Ardından, başarısız bir av girişimi için tekrar yola koyuldum.

Günbatımına sadece birkaç saat kalmıştı. Yakında geri dönmezsem evimi karanlıkta el yordamıyla bulmak zorunda kalacaktım. Üstelik kasaba avcılarının uyarıları tüm tazeliğiyle beynimde çınliyordu: Ormanda cirit atan dev kurtlar vardı, hem de çok sayıda. Civarda görüldüğü söylenen, uzun boylu, tekinsiz, amansız ve tuhaf tiplerle ilgili fısıltılar da cabası.

Avcılar, bu tuhaf tiplerin peri dışında herhangi bir şey olması için adları çoktan unutulmuş tanrılarımıza dua etmişlerdi ve ben de içimden onlara eşlik etmiştim. Prythian'ın ölümsüzler diyarına iki günlük yolculuk mesafesinde olan köyümüz hiç saldırıya uğramamıştı ama bazen gezgin işportacılar moloz, kemik ve kül yığının dönen uzak sınır kasabalarıyla ilgili hikâyeler taşıyorlardı. Bir zamanlar köyün ileri gelenleri tarafından uydur-

ma denilerek kulak ardı edilen bu söylentiler, son aylarda kurulan tüm pazarlarda herkesin dilindeydi.

Ormanın bu kadar içine girmekle büyük risk almıştım ama son kuru etimiz önceki gün, son ekmeğimiz de dün bitmişti. Yine de geceyi bir kurdun ya da perinin mide-sinde geçirmektense, aç bir mideyle geçirmeye razıyım.

Gerçi pek yenilecek bir tarafım yoktu. Bu kış çırpı gibi kalmıştım; kaburgalarım sayılıyordu. Ağaçların arasın-da elimden geldiğince hızlı ve sessiz hareket ederken elimi boş ve ağrıyan karnıma bastırdım. Kulübeye elim boş döndüğümde, iki ablamın yüzünde nasıl bir ifade belire-ceğini biliyordum.

Etrafı birkaç dakika boyunca dikkatle inceledikten sonra kardan ağırlaşmış böğürtlen çalılıklarının arkası-na çömeldim. Dikenlerin arasından ilerideki açık alanı ve içinden akan küçük dereyi az çok görebiliyordum. Buz tutmuş yüzeyindeki deliklere bakılırsa dere hâlâ ziyaret ediliyordu. Umarım şimdi de birkaçı gelirdi. Umarım.

Yayımı yere sapladıktan sonra burnumdan nefes alarak derin bir iç çektim ve alnımı ahşabın kaba kavisine yasladım. Yiyecek olmadan bir hafta daha dayanamaz-dık. Zengin kasabalılara el açıp dilenen o kadar çok aile vardı ki bana sıra gelmemişi. Hayırseverliğin de bir sınırı olduğuna bizzat şahit olmuştum.

Daha rahat bir pozisyon alıp nefesimi düzenledim ve rüzgârın içinden ormana kulak vermeye çalıştım. Kar taneleri dans ederek kıvrıla kıvrıla düşüyordu. Dünyanın kahverengi ve grisine karşılık tertemiz bir beyaz. Zihnimin o acımasız ve huysuz tarafı ortaya çıkıyordu ama istemeyerek de olsa bu duyguyu bastırdım ve donmuş uzuv-

larıma rağmen karla kaplı ormana dikkat kesildim.

Bir zamanlar sürülmüş kara topraktan çıkan yeşilliklerin ya da zümrüt yeşili ipek kumaşa iğnelenmiş ametist broşun yarattığı renk kontrastından zevk alırdım; bir zamanlar renk, ışık ve çizim formunda hayal kurar, bunlarla nefes alır, bunlarla düşünürdüm. Hatta şimdi bile ablalarımın evlendiği günü hayal edip keyif çattığımı oluyordu. Sadece babam ve ben, aylaklık etmeye yetecek kadar yiyecek, boya alabilecek kadar para, bu boyaları ve çizimleri kâğıda, tuvale ya da kulübe duvarlarına aktaracak kadar zaman.

Bu hayal, yakın bir zamanda gerçekleşecekmiş gibi görünmüyordu. Hatta belki de hiç gerçekleşmeyecekti. Ben de karın üzerindeki soluk kış ışığının parıltısına hayranlıkla baktığım böyle kısa anlarla yetiniyordum. Bunu en son ne zaman yaptığımı, en son ne zaman güzel ve ilginç bir şeye bakma zahmetine girdiğimi bile hatırlamıyordum. Isaac Hale ile köhne ahırda geçirdiğim kaçamak saatler buna dahil değildi; o anlar arzuyla, avarelikle ve bazen de vahşilikle doluydu ama asla güzellikle değil.

Uğuldayan rüzgâr yerini aheste bir iç çekişe bıraktı. Ağaçları dallarından kovuklarına kadar tümüyle kaplayan kar yığınlarının üzerine şimdi tembel tembel düşüyordu taneler. Karın ölümcül ve ağırbaşlı güzelliği nefes kesiciydi. Birazdan köyün çamurlu ve donmuş yoluna, kulübemizin sıkışık sıcaklığına dönmek zorunda kalacaktım. Bu düşünce az da olsa içimi burktu.

O anda açıklığın diğer tarafındaki çalılar hışırdadı.

İçgüdüsel olarak yayımı yerden çekip aldım. Dikenlerin arasından baktığımda nefesim kesildi.

En fazla otuz adım ötemde küçük bir karaca duruyordu. Henüz kış yüzünden iyice cılızlaşmamıştı ama açıklıktaki bir ağaçtan kabuk dişleyecek kadar çaresizdi.

Böyle bir av ailemi en az bir hafta beslemeye yeterdi.

Ağzım sulandı. Ölü yaprakların arasında tıslayan rüzgâr kadar sessizce nişan aldım.

Kabukları şeritler halinde koparıp yavaşça çiğneyen karaca birkaç metre ötesinde bekleyen ölümden tamamıyla habersizdi.

Etin yarısını kurutup gerisini hemen yiyebilirdik, artık yahni mi olur, börek mi olur... Derisini satabilir ya da birimiz için elbise yapabilirdik. Yeni botlara ihtiyacım vardı ama Elain yeni bir pelerin istiyordu ve Nesta başkalarının sahip olduğu ne varsa istemeye hazırды.

Parmaklarım titredi. Bu kadar bol yiyecek, böyle bir kurtuluş. Hedefimi tekrar kontrol ettim ve duruşumu sabitleyen bir nefes aldım.

Birden yanımdaki çalılıkta altın sarısı bir çift göz parıladı.

Orman sessizliğe gömüldü. Rüzgâr kesildi. Kar bile durdu.

Hiçbir ölümlü artık tanrılara tapmıyordu ama kaybolmuş isimlerini bilseydim, onlara dua ederdim. Hepsine. Çalıların içinde gizlenen kurt öne doğru yavaş bir adım attı. Gözlerini dikkatsiz karacadan ayırmıyordu.

Çok iriydi –bir midilli kadar– ve kurtların varlığıyla ilgili önceden uyarılmış olmama rağmen korkudan ağzım dilim kurudu.

Ama cüssesinden daha beteri, gizlenmekteki ustalığıydı: Çalılıkların arasında adım adım yol alırken, kara-

ca tarafından duyulup görülmüyordu. Bu kadar kocaman bir hayvan böylesine sessiz hareket edemezdi. Ya sıradan bir hayvan değilse, ya Prythian'dan geliyorsa ve bir çeşit periyse, işte o zaman başıma geleceklerin yanında yenilip yutulmak önemsiz kalırdı.

Eğer periyse çoktan tabanları yağlamış olmam gerekirdi.

Ama belki... Belki en iyisi dünyaya, köyüme ve kendime bir iyilik yapmak ve hazır fark edilmemişken onu öldürmekti. Gözüne bir ok atsam elim yorulmazdı ya.

Aşırı büyük boyutlarına rağmen bir kurda benziyor, bir kurt gibi hareket ediyordu. Bir *hayvan*, dedim kendime. *Sadece bir hayvan*. Diğer seçeneği düşünmek bile istemedim, çünkü berrak bir zihne ve sakın bir nefese ihtiyacım vardı.

Bir avcı bıçağıyla üç okum vardı. İkisi sıradan oklardı, basit ve etkili ama bu boyutlardaki bir kurt için arı iğnesinden farksızdı. En uzun ve en ağır olan üçüncü oku, birkaç lüks eşyaya ayıracak kadar paramızın olduğu zamanlarda, gezgin işportacının birinden almıştım. Üvez ağacından yontulmuş, demir uçlu bir ok.

Beşiklerimizde ninni niyetine söylenen şarkılar sayesinde, hepimiz perilerin demirden nefret ettiğini henüz bebekken öğreniyorduk. Ama perileri ölümsüz yapan iyileştirme gücünü, hiç olmazsa insanların öldürücü darbeyi vurabileceği bir süre boyunca etkisizleştiren şey aslında demir değil üvez odunuydu. İşe yaradığının tek kanıtı, çok nadir bulunmasıydı. Neye benzediğini çizilen ağaç resimlerden biliyordum, kendi gözlerimle hiç görmemişim, çünkü çok uzun zaman önce Ulu Periler hepsini

ateşe vermişti. Kurtulan az sayıdaki güdük ve hastalıklı ağaç ise soylular tarafından yüksek duvarlarla çevrili bahçelerde saklanıyordu.

Devasa kurdun dikkatini çekmemek için mümkün olduğunca az ve öz hareket ederek oku aldım. Yeterince ağır ve uzundu; doğru nişan alırsam onu yaralayabilir hatta öldürebilirdim.

Göğsüm öylesine sıkıştı ki canım yandı. O anda hayatımın tek bir soruya bağlı olduğunu fark ettim: Kurt yalnız mıydı?

Yayımı sıkıca yere bastırıp teli en geriye taktım. İyi nişancıydım ama daha önce bir kurtla karşılaşmamıştım. Bu yüzden kendimi şanslı, hatta kutsanmış hissederdim. Oysa şimdi... Ne kadar hızlı hareket ettiklerini ya da neresinden vurmam gerektiğini bilmiyordum. Sadece tek ok varken ıskalamak gibi bir şansım yoktu.

Ve şayet bu postun içinde atan kalp bir periye aitse, nihayet elime düşmüştü işte. Onun ve tüm ırkının bize yaptıklarından sonra nihayet elime düşmüştü. Bu yaratığın daha sonra kıyım yapmak, eziyet etmek, sakat bırakmak için köyümüze gelme ihtimalini ortadan kaldırmalıydım. Onu tam burada ve hemen şimdi öldürmeliydim. Hayatına son verebilirim keyfime diyecek olmazdı.

Benim ellerimden bile büyük pençeleriyle karacaya doğru biraz daha sokulan kurt yerdeki ince dallardan birine basınca bir çıt sesi çıktı. Karaca dikkat kesildi. Kulaklarını gri gökyüzüne dikerek her tarafı kolaçan etti. Ama ters esen rüzgâr yüzünden kurdu ne görebildi ne de kokusunu alabildi.

ROMANTİK FANTASTİK TÜRÜNÜN EPİK FENOMENİ
DİKENLER VE GÜLLER SARAYI SERİSİ
BİRİNCİ KİTAP

Kış çok ağır geçiyor. Feyre ailesini beslemek zorunda...
Bir gün, avlanırken av olmamak için öldürdüğü kurdun
intikamını almaya gelen bir canavar çalıyor kapısını. Ama
Feyre'yi almaya gelen canavar bir hayvan değil, Tamlin...

Bir zamanlar dünyayı yöneten ölümcül ve ölümsüz
perilerden biri. Feyre'nin, hayatı boyunca dehşet dolu
hikâyelerini dinlediği perilerin diyarında yaşamaya
başlamasıyla dünyası altüst oluyor. Kendini bildi bileli
hissettiği şiddetli düşmanlık bu güzel ama tehlikeli ülkede
bambaşka bir boyut kazanıyor.

Feyre'nin çok önemli bir görevi var: Zamanla ülkenin üstüne
çöken eski ve karanlık gölgenin onu yok etmesini önlemek.

Dikenler ve Güller Sarayı serisinin ilk kitabıyla yolunuz,
nefes kesici bir maceraya ve beklenmedik büyüleyici bir aşka
açılıyor. Sarah J. Maas'ın bu serisi, George R. R. Martin ve
Outlander seven kitap kurtları için ideal!

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-5572-53-0

9 786255 572530

DE
X